

D ů v o d y:

Odvolání obviněného není důvodné. Podle výsledků průvodních nemůže být sporu o tom a nepopírá ani odvolatel, že spolek »Allgemeiner Verein für Wirtschafts- und Rechtsschutz« sledoval účel, poskytovat svým členům právní ochranu ve všech odvětvích právního života bez jakéhokoli omezení a že tudíž vyvíjel nebo vyvíjeti chtěl činnost, jejíž vykonávání je vyhrazeno osobám k tomu podle zákona kvalifikovaným a oprávněným (§ 1 advokát. řádu). Dlužno souhlasiti s napařeným nálezem, že jmenovaný spolek osoboval si takto pracovní pole advokáta a zasahoval do oboru jeho působnosti, což i se zřetelem na podmínky, za kterých právní ochranu poskytoval, opravňuje předpoklad, že chtěl soutěžit a soutěžil se stavem advokátním. V důsledku toho nemůže být pochybnosti o tom, že příslušník stavu advokátního, který s takovým spolkem, poškozujícím zřejmě zájmy stavu advokátního, vejde ve spojení a jeho snahy podporuje způsobem ať jakýmkoli, stává se účastným na soutěži oním spolkem vyvíjené a jedná tak proti zájmům stavu vlastního, což je na úkor cti a vážnosti stavu, jichž jest advokátu přísně dbáti při veškerém podnikání a za všech okolností.

S nastíněného hlediska je při posuzování věci nerozhodné, že obviněný nepracoval snad pod tarifem, poněvadž podstatou věci je, že vůbec vešel ve spojení a spolupůsobil se spolkem, jehož činnost měla za účel, provozovati soutěž stavu advokátnímu. Na vině odvolatelově nemůže dále změnití nic, že i jiní advokáti pracovali pro zmíněný spolek a že existují i jiné četné spolky, které sledují touž nebo podobnou činnost a že dosud advokátní komora, jak stěžovatel tvrdí, nezakročila proti advokátům pro takové spolky pracujícím. Neboť předmětem rozhodování může být toliko souzený případ a otázka, zda je tu zavinění obviněného.

Čís. 197 dis.

Soudci, jemuž byl uložen některý z kárných trestů, uvedených v § 6 a) — c) zák. čís. 46/1868 ř. zák., nepřisluší nárok na částečné vrácení platů, zadržovaných mu za suspense.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1934, Ds I 14/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudců nevyhověl stížnosti obviněného do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudcovské úředníky z 5. ledna 1934, jímž byla zamítnuta žádost obviněného o poukázání platů, zadržovaných za suspense.

Z d ů v o d ů:

Stížnost snaží se z doslovu § 32 zák. z 21. května 1868 č. ř. zák. 46, jakož i z jeho poměru k § 149 služ. pragm. vyvozovati, že stěžovateli

přísluší nárok na částečné vrácení platů zadržovaných za suspense; leč nelze jí přiznati úspěch.

V zájmu správného vyřešení otázky, o niž jde, bude třeba zmíniti se především o historickém vývoji § 32 kárného zákona soudcovského, majícím důležitý význam pro výklad tohoto §, jakož i pro posouzení tendence zákonodárcem v tomto směru sledované.

Podle vládního nařízení ze dne 16. února 1863, čís. 32 ř. zák. z roku 1863 byly předpisy o suspensi státních úředníků původně velmi přísné. Podle § 1 tohoto nařízení byly státnímu služebníku, jakmile byl suspendován, veškeré platy zatím vůbec zastaveny a byl po dobu suspense, jak vysvítá z §§ 6 a 8 tohoto nařízení ohledně úředníků a z § 79 soudní instrukce z 3. května 1853 č. ř. zák. 81 ohledně soudních úředníků obzvlášť, dotčený zaměstnanec odkázán jen na alimentaci, vyměřenou podle volného uvažování okolností případu. Pokud šlo o vrácení zadržovaných platů, náležela mu úplná náhrada ušlých požitků jen, když byl »nalezen úplně nevinným«; nebyl-li uznán zcela nevinným, nenáležel mu vůbec nárok na vrácení zastavených požitků a mohla mu jen v případech zvláštního ohledu hodných zcela aneb z části býti poskytnuta náhrada — § 6 odst. 2 nař. 32/1863.

Tyto přísné předpisy byly ohledně soudcovských úředníků zákonem z 21. května 1868, č. ř. z. 46 pozměněny potud, že se po dobu suspense obmezí soudcovský úředník na polovici svých požitků, při čemž bylo stanoveno v 3. odst. § 32, že se zadržaná část vyplácí zcela úředníku, když se zprostí, a že se v případech, kde mu byl uložen trest pořádkový, srazí ze zadržené částky jen náklady kárného řízení. Touto úpravou pozbyl ovšem pro soudcovské úředníky významu předpis § 6 odst. 2 právě uvedeného vládního nařízení č. 32 z roku 1863, podle něhož bylo lze povolití úředníku za mimořádných okolností vrácení zadržovaných platů i, nebyl-li úplně zproštěn, a sluší v této spojitosti se zmíniti ihned také o výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 29. května 1877, čís. 6533, obsahujícím autentický výklad § 32 kárného zákona soudcovského, v němž se zdůrazňuje, že s ohledem na doslov § 32 uv. zák. n e l z e vrátiti odsouzenému soudcovskému úředníku přebytek těchto zadržovaných částí, který tu snad zbývá po úhradě výdajů substituce a nákladů kárného řízení.

Snahou justiční správy bylo, aby stejně jako soudcům zákonem z 21. května 1868 č. ř. 46, i nesoudcovským úředníkům a zřízencům, zaměstnaným u soudů, poskytnuta byla v řízení kárném přiměřená právní ochrana, a bylo proto podle vzoru soudcovského zákona kárného — ovšem s výjimkou předpisů podmíněných zvláštním postavením soudců — při reorganizaci řádných soudů nově upraveno i kárné řízení o nesoudcovských úřednících a zřízencích a to ve třetím oddílu zákona o soudní organizaci ze dne 27. listopadu 1896, č. ř. z. 217. V § 70 tohoto zákona je stanoveno, že může nesoudcovský úředník býti obmezen na polovici svých požitků — stejně jako soudce podle § 32 (v původním znění) zákona z 21. května 1868 č. 46 — čímž docíleno pro nesoudcovské úředníky zlepšení oproti původnímu stavu v úvodu vyliče-

nému a takto i rovnost se soudcovskými úředníky v příčině výše srážky. Pokud pak jde o vrácení částek zadržovaných po dobu suspense, bylo ovšem do třetího odstavce § 70 pojato od znění § 32 soud. kár. zákona odchylné a mírnější ustanovení, že »nesoudcovským úředníkům atd.« zadržené částky mají po srážce nákladů kárného řízení býti vráceny, pokud bylo uznáno na některý z kárných trestů uvedených v § 64 a)—c) zák. o soudní organizaci, mezi nimiž kromě zmenšení služného a vyloučení z postupu je i uveden trest »přeložení na jiné služební místo bez nároku na náhradu nákladů stěhovacích«.

Leč ani tento stav nebyl trvalý, neboť celá tato materie byla pak znovu a definitivně upravena zákonem ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. zák. (služební pragmatikou), a sice bylo ustanoveno v § 146 tohoto zákona, který platí pro nesoudcovské jakož i soudcovské úředníky — viz čl. I. odst. 3 — že »úředník může — tedy fakultativně, nikoliv obligatorně, jak tomu bylo podle § 32 odst. 1 soudcovského zákona kárného — po dobu suspense býti obmezen až na dvě třetiny svých platů«. V příčině vrácení učiněných srážek pak praví § 149/2 služební pragmatiky, že »se učiní opatření o doplatku platů zadržovaných podle § 146, jestliže kárné řízení se skončilo zastavením, osvobozením, nebo uložením pořádkového trestu...«.

Touto úpravou zákona pozbyl platnosti předpis odst. 3 § 70 zákona o soudní organizaci, podle něhož bylo srážky po dobu suspense učiněné vrátiti nesoudcovskému úředníku i, byl-li mu uložen některý z kárných trestů v § 64 a)—c) cit. zákona uvedených; tímto ustanovením byla tedy odstraněna dosavadní nesrovnalost mezi § 70 odst. 2 zákona o soudní organizaci ohledně nesoudcovských úředníků a § 32/3 zákona čís. 46/1868 ohledně soudcovských úředníků, a souhlasí nyní v podstatě předpis odst. 2 § 149 služ. prag. s odstavcem 3 § 32 kár. zákona soudc., omezujícím rovněž vrácení zadržovaných platů na případ zproštění a — s jistou výhradou ohledně nákladů kárného řízení — na případ uložení pořádkového trestu.

Dovozuje-li stížnost, že § 149 služ. prag., podle něhož se nevyplácejí platy zadržené po dobu suspense — scil. pokud došlo k odsuzujícímu výroku pro kárný přečin —, neplatí pro soudce, poněvadž není uveden mezi §§ cit. v odstavci 3. čl. I. služební pragmatiky, přehlíží, že § 149 služ. prag. přece v podstatě byl přizpůsoben § 32 odst. 3 soudc. kár. zákona, a že v příčině vrácení srážek — pokud jde o kárné přečiny — podle nynější úpravy zákonů platí v podstatě totéž ohledně soudcovských jakož i nesoudcovských úředníků, takže nebylo třeba v čl. 1. služ. prag. se dovolávat § 149/2 tohoto zákona i ohledně soudců, když v podstatě shodné ustanovení ohledně nich obsahuje již poslední odstavec § 32 soudc. kár. zák.

Vyplývá tedy jasně z tohoto vývoje zákonodárství, avšak i z doslovu § 32 zák. 46/1868, že se soudci vrací celá zadržaná část v případě zproštění; uloží-li se mu kárným soudem jen důtka nebo pokárání, tedy tresty pořádkové (viz § 4 zák. čís. 46/1868), srazí se mu ze zadržené části jen naklady kárného řízení; pro všechny ostatní případy,

t. j. pro případy, v nichž se mu ukládá některý z kárných trestů uvedených v § 6 a) — c) zák. čís. 46/1868 —, neobsahuje tento zákon — rovněž jako mu přizpůsobený § 149/2 služ. pragm. — ustanovení, podle něhož by bylo snad lze zadržené částky v celém rozsahu aneb z části odsouzenému vrátiti.

Snaží-li se stížnost z odst. 2 (nyní 1) § 32 zák. 46/1868 vyvozovati opak, nelze jí přisvědčiti, neboť tento odstavec jen upravuje způsob, jakým má býti naloženo se zadržеныmi částkami, neobsahuje však ustanovení, z jehož doslovu by bylo vyčísti, že by snad případný přebytek mohl býti obviněnému vrácen. K tomu se připomíná, že výjimečné předpisy posledního odstavce § 32 sluší právě, poněvadž jde o výjimky, přísně vykládati a nelze proto z nich nic vyvozovati ve prospěch dotčeného soudce ve příčině významu předchozího odstavce § 32.

Při tom třeba si též uvědomiti, že důvodem opatření § 32 soudc. kár. zákona (§ 146 služ. pragm.) nejsou prostě jen úvahy fiskální, t. j., aby jaksi již předem zajištěny byly náklady kárného řízení a větší náklady substituce, nýbrž přece zcela zřejmě i úvaha další, že soudcovský úředník, který svým zaviněním nekoná službu, nemá pobíratí plný plat.

Čís. 198 dis.

Má-li obstáti usnesení o tom, že není důvodu ku kárnému stíhání advokáta, musí přesvědčivě dolíčiti, že a proč je vyloučeno podezření jakéhokoliv porušení povinnosti advokátovy dle § 9 neb 10 adv. ř.

Advokát nesmí nevěcně zlehčovati soudcovská rozhodnutí, zástupce odpůrce nebo soudce.

Nesnáší se se ctí a vážností stavu, by advokát proto, že soud nesusouhlasil s jeho právníckými názory, vyličoval rozhodnutí jako křivdu, zavazující k náhradě ať právně nebo jinak.

(Rozh. ze dne 14. května 1934, Ds I 53/33.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl stížnosti zástupce komory do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 16. října 1933, jímž bylo usneseno, že není příčiny ke kárnému jednání proti Dr. Františku S-ovi, a změnil napadené usnesení tak, že je důvod ke kárnému řízení proti Dr. Františku S-ovi pro uveřejnění článku: Zajímavý »koňský« spor v časopise Č. a. ročník XVIII čís. 1 a 2.

O d ů v o d n ě n í :

Má-li obstáti usnesení, že není důvodu ke kárnému stíhání, musí přesvědčivě dolíčiti, že a proč je vyloučeno podezření jakéhokoliv porušení povinnosti advokátovy podle § 9 nebo 10 adv. ř. To se může